

IN HET HART VAN BALI.

Het is Dr. C. Krause mogen gelukken, tafereeltjes te fotografeeren uit het meest intieme volksleven der Baliërs, zooals begrafenisplechtigheden, markttafereeltjes, volkstypen, enz. Met deze foto's is door de redactie van het tijdschrift „Nederlandsch-Indië, Oud en Nieuw" een tentoonstelling georganiseerd, die is opgeluisterd door Balineesche kunstvoorwerpen uit particulier bezit. Het is aan een onzer fotografen mogen gelukken van eenige der belangrijkste opnamen de primeur te verkrijgen, zoodat wij in de gelegenheid zijn, onzen lezers op deze pagina een viertal dezer zeldzame foto's, die bestemd zijn voor het tijdschrift „Nederlandsch-Indië, Oud en Nieuw", aan te bieden. Hierboven, links: Een mooi hoekje der tentoonstelling die momenteel wordt gehouden in de zalen van de maatschappij „Arti et Amicitiae" te Amsterdam. Op de foto ziet men kunstvoorwerpen uit particulier bezit. Achteraan tevens het begin van een der wanden der foto-tentoonstelling van Dr. Krause. Foto rechts: Begrafenisplechtigheden op Bali: Het lijk wordt uit de woning gedragen en naar de kampong gebracht.

IN HET HART VAN BALI.

Links: In de kampong heeft de strijd om het lijk plaats. Hoe meer de doode geacht werd, hoe heftiger de strijd is. Rechts: Als de strijd geëindigd is, wordt het lijk in een drakenmuil geschoven, een ceremonie, zooals bij ons de lijkplechtigheden die plaats vinden in kapel of rouwkamer. *(foto's H. I. P. B.)*

VASTENAVOND

De Paschen valt láát van 't jaar, (8 April) en in verband daarmee is Vastenavond pas op 20 Februari. Niet Roomsch-Katholieke lezers zullen niet allen van Vastenavond het ware weten, wel iets, zoo van hooren zeggen, maar ze kunnen hem niet „thuisbrengen", wat je noemt. Voor hen het volgende: Avond beteekent dag van te voren; b.v. Sinterklaasavond wil zeggen: dag vóór Sinterklaas, enz. Zoo beteekent Vastenavond de dag vóór de groote Vasten, die veertig dagen vóór Paschen begint, tot het Paaschfeest duurt, en gedurende welken tijd de Roomsch-Katholieken zich versterven, door soberder en minder maaltijden per dag te nemen. Dit geschiedt natuurlijk naar vaste voorschriften. De laatste gewone dag vóór dien tijd van onthouding is de Vastenavond, ook wel Carnaval-dag genoemd.

Naar den oorsprong van den naam Carnaval is heel wat gezocht, en hoopjes verklaringen werden er al zoo van gegeven De juiste lijkt ons de afleiding van „Char Naval", d.i. wagenschip. Zoo'n schip op wielen trok, versierd en bemand met verkleede grappenmakers oudtijds door de straten; het werd ook wel „Narrenschip" genoemd. De oorsprong van dat schip is, volgens sommigen, zelfs terug te brengen tot den heidenschen tijd, en zou beteekenen het zonneschip, of de zonnewagen. Als vele andere heidensche gebruiken werd het door het Christendom overgenomen, al werd er dan een andere, nieuwere beteekenis aangehecht. De bedoeling van deze als narren verkleede menschen was grootendeels, elkaars fouten en gebreken bespottelijk te maken, wat dan weer tot zelfkennis voeren moest, tegen den grooten boetetijd van de Vasten, gedurende welken de zondaars dan voor hun fouten en gebreken boete

Vastenavond-gebruiken in Tirol.

deden. De zotternijen, welke de gemaskerde lieden elkaar in carnavaltijd toevoegen, al spelend, mallend en fuivend, zijn dan ook steeds op elkaars gebreken gericht; beveiligd door het masker, zegt men elkander in dien tijd eens „de waarheid", en mits men niet beleedigend of grof wordt, is het, dunkt ons, geen onaardige gewoonte. Zooals bij alles dient ook hier maat te worden gehouden. Spelende en pretmakende mekaar zelfkennis leeren, . . . wat is er wel verstandiger en genoeglijker tegelijkertijd? Wij herinneren ons uit onze jeugd het narrenschip niet meer, maar alsof het de dag van gisteren was, zoo goed weten wij ons nog de „vastenavondzotten" te herinneren: Een kartonnen pop, een harlekijn voorstellend, dien door de eene hand met een touwtje aan den kop werd vastgehouden, terwijl de andere hand door aan een touwtje te trekken de armen en beenen op en neer slingeren deed. In sommige, kleine plaatsen van ons land is de vastenavondzot nog in eere, trekken de kinderen er nog mee langs de huizen om een paar centen in te zamelen, daarbij zingend met begeleiding van den „rommelpot". Ja, dien rommelpot.... dien zie je tegenwoordig ook nauwelijks meer, hè.? De ouderen onder u herinneren zich wellicht nog dat wonderlijk instrument, bestaande uit een gewonen bloempot, die met een varkensblaas bespannen was, en in het midden van die blaas stak een riet. Als men nu dat riet met een vochtig doekje zacht op en neer stoot, geeft de pot een zonderling brommend, dof rommelend geluid, dat meer dan erg is om naar te luisteren.

Met het carnaval is het gegaan als met vele oude gewoonten en gebruiken. Het karakteristieke ervan verdwijnt menigmaal, maar de gelegenheid om pret te maken laten de menschen niet gauw varen. Carnaval-feest en gemaskerd bal vinden hun vurige aanhangers onder menschen van alle gezindten. En dat is maar goed ook. Want wij, aardsche stervelingen, gewoon te werken in het dagelijksch leven, grijpen elke gelegenheid aan om wat afwisseling en pleizier te hebben. ***